

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2009-511-0038

Dato: 13. maj 2009

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 202 - Forslag til Lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven og forskellige andre love.

Hermed sendes kommentarer til den fælles henvendelse af 29. april 2009 fra Dansk Erhverv, Advokatsamfundet, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer og Danske Advokater (L 202 – bilag 8).

Kristian Jensen

/ Kaj-Henrik Ludolph

Henvendelsen:

Organisationerne mener overordnet, at adgangen til omkostningsgodtgørelse bør bevares for selskaber og fonde, og at den foreslåede afskaffelse vil svække borgernes retssikkerhed.

Det påpeges, at de gældende regler, hvor der gives op til 100 pct. godtgørelse, blev indført af den nuværende regering meget tidligt i dens embedsperiode med det formål at styrke retssikkerheden.

Det anføres, at Skatteministeriet i modsætning til borgerne har ubegrænsede ressourcer til rådighed til førelse af skattesager, og at afskaffelse af omkostningsgodtgørelsen medfører risiko for en skævvridning af forholdet mellem stat og borgere, og at kun sager, som Skatteministeriet anser for principielle, vil blive ført.

Ifølge lovforslagets bemærkninger er baggrunden for lovforslaget risikoen for udnyttelse. Organisationerne anfører, at skatteyderne erfaringsmæssigt ikke har spekuleret i reglerne, og at ordningen har været en succes. Et misbrug fra et fåtals side burde have været imødegået med en procedure svarende til den, der er indført vedrørende manglende udarbejdelse af transfer pricing-dokumentation og ikke med en fuldstændig afskaffelse af omkostningsgodtgørelsen. Organisationerne mener, at Folketingets Skatteudvalg bør anmode Skatteministeriet om at fremlægge den foreløbige opgørelse af udgifterne til omkostningsgodtgørelse i 2008.

Under alle omstændigheder mener organisationerne, at adgangen til fuld omkostningsgodtgørelse bør bevares i sager, som vindes af skatteyderne. Ligeledes finder organisationerne det urimeligt, at omkostningsgodtgørelsen afskaffes i situationer, hvor Skatteministeriet har indbragt en landsskatteretsafgørelse for domstolene eller anket en landsretsdom til Højesteret. I Skatteministeriets kommentar til FSR's hørings svar er det bemærket, at borgeren i disse sager vil få tilkendt sagsomkostninger af domstolen; men organisationerne anfører, at tilkendte sagsomkostninger sjældent dækker de faktiske omkostninger, og at ordningen ikke omfatter Landsskatteretten.

Ligeledes finder organisationerne, at adgangen til omkostningsgodtgørelse bør bevares i sager, hvor der udmeldes syn og skøn under Landsskatterettens behandling af sagen.

Endelig ønsker organisationerne en præcisering af lovteksten, således at det udtrykkelig fremgår, at selskaber og fonde har fradragsret for alle udgifter til førelse af skattesager, herunder alle udgifter, der vedrører sagens behandling ved SKAT i første instans.

Kommentarer:

Indledningsvis kan jeg ikke genkende et billede af, at Skatteministeriet skulle gøre brug af ubegrænsede ressourcer til førelse af principielle sager imod borgerne. Kun en lille del af de skattesager, der føres ved domstolene, er initieret af Skatteministeriet. Forud for enhver beslutning om at indbringe eller appellere en skattesag går således en indgående overvejelse om, hvor vidtrækkende konsekvenser sagen har, og hvor oplagt det er, at afgørelsen i den foregående instans er forkert.

Som begrundelsen for, at afskaffelse af omkostningsgodtgørelsesordningen for selskaber kan ske uden en urimelig forringelse af retssikkerheden, er henvist til, at den nuværende særdeles gunstige ordning indbyder til misbrug. Der er incitament til ikke at fremlægge dokumentation, så længe sagen er under behandling hos SKAT, men vente, til sagen er under påklage. Jeg mener, at høringsrunden har illustreret, at det er kendt i rådgiverbrancherne, at et sådant misbrug faktisk finder sted i et ikke nærmere angivet omfang. Organisationerne mener, at misbruget kunne have været imødegået ved en procedure svarende til den, der er

indført vedrørende manglende udarbejdelse af transfer pricing-dokumentation. Det er jeg ikke enig i. En sådan ordning for samtlige sager ville indebære en uforholdsmæssig administrativ belastning ikke kun af SKAT, men også af de berørte selskaber m.fl.

Organisationerne har opfordret mig til at fremlægge tal for udbetalingen af omkostningsgodtgørelse for 2008. Oplysninger om udbetalingerne 2006-8 følger nedenfor. Jeg bemærker, at oversigten ikke omfatter udbetalinger til private, ikke erhvervsdrivende skatteydere, og at der ikke skelnes i oversigten mellem udbetalinger i sager, som er startet af skattemyndighederne, og sager, som er startet af skatteyderen.

Oversigt over udbetalt omkostningsgodtgørelse til selskaber og erhvervsdrivende 2006-8

	2006	2006	2007	2007	2008	2008
Personkreds	Antal	Udbetalt godtgørelse	Antal	Udbetalt godtgørelse	Antal	Udbetalt godtgørelse
Erhvervsdrivende	1481	32.416.137	1374	36.884.923	1115	45.771.966
Selskaber	666	46.897.546	786	60.340.530	636	52.320.020
Fonde og foreninger	28	925.869	57	3.103.411	56	3.442.425
Hovedaktionærer	64	1.653.871	217	3.176.728	95	3.130.106
Både hovedaktionær og erhvervsdrivende	183	1.992.891	44	1.557.440	88	6.721.708
I alt	2422	83.886.314	2478	105.063.032	1990	111.386.225

Det bemærkes, at tallene for 2008 er foreløbige, idet der ikke er foretaget fejlrettelser. Tallene kan derfor afvige fra dem, der offentliggøres i rapporten om omkostningsgodtgørelsesordningen senere på året.

Jeg har flere gange tidligere gjort opmærksom på, at det danske civile retsplejesystem indeholder regler om sagsomkostninger. Meningen er, at retten skal kunne bestemme, at den part, der vinder en retssag, skal kompenseres for udgifterne til førelse af sagen ved, at den tabende part betaler. Disse regler gælder i alle andre situationer, hvor det er aktuelt for private parter og offentlige myndigheder at føre retssager mod hinanden. Jeg er ikke bekendt med andre retlige områder, hvor denne ordning er blevet anset for utilstrækkelig eller retssikkerhedsmæssigt problematisk. Jeg må derfor fastholde, at det danske retsplejesystem giver tilstrækkelige muligheder for at kompensere en vindende part for omkostninger ved sagens førelse. Med hensyn til de sager, som anlægges eller ankes af Skatteministeriet, og som ministeriet vinder, er sagens udfald udtryk for, at det ikke var uberettiget, at Skatteministeriet startede eller videreførte sagen. Lovforslaget indeholder derfor ingen særregler for disse sager.

For så vidt angår syn og skøn er jeg enig i, at syn og skøn kan være en hensigtsmæssig foranstaltning til oplysning af visse sager ved Landsskatteretten. Netop af den grund anser jeg det for usandsynligt, at parterne vil ophøre med at gøre brug af dette bevismiddel. Jeg mener heller ikke, at syn og skøn grundlæggende adskiller sig så meget fra alle andre former for bevisførelse og andre former for omkostninger, der kan påløbe i forbindelse med førelse af en sag for Landsskatteretten, at der er grund til at bevare en særregel om omkostningsgodtgørelse netop for syn og skøn.

Hvad angår organisationernes ønske om en udtrykkelig lovhjemmel for, at selskaber og fonde har fradragsret for udgifter til skattesager, henviser jeg til mine supplerende kommentarer til Skatterevisorforeningens høringssvar, som jeg har oversendt til Skatteudvalget den 4. maj 2009. Erhvervsdrivende, såvel selskaber som personligt erhvervsdrivende, har efter gældende ret fradragsret for f.eks. revisorbistand til udarbejdelse af regnskaber, herunder selvangivelser, og tilvejebringelse af dokumentation i forbindelse hermed. Mens der er omkostningsgodtgørelse for udgifter til førelse af klagesager ved Landsskatteretten. I den skatteretlige teori er det et meget omdiskuteret spørgsmål, om der er et tidsmæssigt "hul" mellem fradragsretten og omkostningsgodtgørelsen. Altså en periode, hvor der hverken er adgang til fradragsret eller omkostningsgodtgørelse.

Jeg har oplyst i min supplerende kommentar vedrørende Skatterevisorforeningen, at i det omfang der efter gældende regler måtte være et sådant "hul", vil dette "hul" forsvinde efter omformuleringen af ligningslovens § 7 Q, stk. 3.

Fremover vil fradragsretten være styret af det almindelige driftsomkostningsbegreb. Og den eneste begrænsning heri vil være begrænsningen i ligningslovens § 7 Q, stk. 3, efter dennes nye formulering, hvorefter der ikke er fradragsret for udgifter, som berettiger til omkostningsgodtgørelse. § 7 Q, stk. 3, er dermed slet ikke relevant for selskaber og fonde, som vil have fradragsret i hele perioden fra udarbejdelsen af regnskab og indtil en klagesag afsluttes.

Jeg ønsker ikke at indføre en udtrykkelig lovhjemmel for fradragsretten, da dette ville skabe retsikkerhed i forhold til det almindelige driftsomkostningsbegreb.